

Theater

INTERVIEW STEPHANIE LOUWRIER

Oog in oog met het beest

Stephanie Louwrier, brutaal podiumdier met rock-'n-rollimago, stopte met drinken en maakte een voorstelling over onze behoefte aan roes. 'Ik had op een heel slechte manier een heel goede match met alcohol.'

Door **Herien Wensink** Foto's **Hilde Harshagen**

Toen theatermaker Stephanie Louwrier (34) de plaatsvervanger van haar huisarts om hulp vroeg, werd dat een ingewikkeld gesprek.

De dokter zei: 'Zeg het maar, waarom ben je hier?'

Louwrier: 'Dat staat allemaal wel in het dossier, toch?'

Arts: 'Ja, maar ik wil het nog even van jou horen.'

Louwrier: 'Ehm, ik vind dat wel privé. Je bent niet eens mijn eigen arts.'

Arts: 'Je wil toch een doorverwijzing? Als je er niet over wil praten kan ik je niet helpen.'

Louwrier: 'Oké. Ik eh... Ik heb een probleem met... Gewoon, jewetwel. Ik heb een probleem.'

Brede grijs: 'Ik had de zin 'ik heb een probleem met alcohol' nog nooit uitgesproken. Dat was moeilijk.'

Om meteen af te rekenen met alle mogelijke aannamen: Louwrier dronk nooit alleen, het ging niet om flessen tegelijk, ze had niet 's nachts een glas wijn met een rietje erin naast haar bed staan. 'Dat zijn de klassieke beelden die we hebben van alcoholisme, terwijl andere vormen van problematisch drinken onderbelicht blijven. Ik noem mezelf geen alcoholist, maar durf nu wel voluit te zeggen: ik vind alcohol een lastig middel, en ik heb er problemen mee.'

Of eigenlijk: hād. Want ze is inmiddels twee jaar fors aan het minderen en heeft nu al vijf maanden niet gedronken. Inderdaad, nu heel de wereld staat te springen om te gaan feestten, besloot Louwrier te stoppen met drank. En om daar op festival De Parade, dat mekka van het feestelijke rosévariété, een energieke, ontregelende solo over te maken.

Multitalent Louwrier - theatermaker, presentator, actrice en zangeres - staat bekend om haar wervelende onewomanshows, een mix van comedy, kleinkunst, muziek en performance. *Show must go on* heet haar nieuwste, die ze in een korte versie

Stephanie Louwrier: 'Ik ben een leuker mens als ik niet drink.'

speelt op De Parade in Utrecht en Amsterdam, en die in september avondvullend in de theaters komt. Onder regie van Casper Vandeputte en op muziek van Christiaan Verbeek schiet Louwrier in razend tempo van het ene in het andere personage, van een duivelse showmaster tot haar muizige therapeut, en van een hysterische schuimtaartjunkie tot een prattende fles lambrusco.

Show must go on gaat zeker niet al-

leen over drank (misbruik), benadrukt ze. 'Het gaat over onze behoefte aan roes, aan vluchten en verdoven. Over dat wilde beest in ons, dat af en toe gevoed wil worden, en de gevaarlijke keerzijde daarvan. Maar het is natuurlijk wel grappig om dit op De Parade te spelen, voor al die mensen met een fles wijn op tafel.'

Stephanie Louwrier en alcohol, dat was, zegt ze, 'op een heel slechte manier een heel goede match.'

'Alcohol is voor mij altijd al een ingewikkeld thema. Maar - en dit willen veel mensen niet horen - voor wie niet? We willen denk ik allemaal op momenten ontsnappen aan de druk en stress van het leven. En drank is daarvoor een adequaat middel, dat ook nog eens gemakkelijk beschikbaar en alom geaccepteerd is.'

Het is dus niet normaal om regelmatig een black-out te hebben en geen idee meer te hebben van hoe je bent thuisgekomen. Al zeggen nog zo veel mensen: joh, dat heb ik ook zo vaak. 'Dat is toch bizar? Het is destructief. Je brengt jezelf in gevaarlijke situaties. Hoe vaak ik niet onder een auto had kunnen liggen, of - vroeger - wakker werd naast een volkomen vreemde. Dat lachen we weg, we dissen het op als stoere oorlogsverhalen.'

Jij hebt als performer ook lang een ruig rock-'n-rollimago gecultiveerd.

'Hoho, ik ben nog steeds rock-'n-roll hè?' (Lacht) 'Ja, ik was Stephanie de rockster, die altijd naar de klote ging. Voor mij hing drinken nauw samen met optreden, zeker op festivals. Niet tijdens het spelen, natuurlijk, gevaarlijk was vooral het moment erna. Dat je stijf van de adrenaline het podium afstapt en je je een soort halfgod voelt omdat je weer iets krankzinnig engs hebt overleefd. En dan krijg je applaus en felicitaties, er zijn vrienden en collega's, iemand reikt je een glas aan, en nog een. Je wilt ontladen, ontspannen, het is feest - dát.'

'Mijn probleem was dat zo'n avond niet mocht eindigen. En het mocht ook niet gewóón gezellig zijn. Nee, het moest groter, beter, nóg meer feest! Cheerleaders, confetti, een complete fanfare. En ik moest daarvoor zorgen - ik voel me altijd verantwoordelijk voor de sfeer en neem ook privé de rol van entertainer op me. En dan moest en zou het ook nog elke keer episch en onvergetelijk zijn. Maar nu weet ik dat dat niet elke dinsdagavond hoeft.'

Ze denkt even na. 'En niet kunnen

stoppen hè? Ik dronk misschien niet elke dag, maar als ik dronk zat er geen rem op.'

Nu moet gezegd dat zich in het wilde leven van Stephanie Louwrier de laatste paar jaar al een transformatie had voltrokken. Ze kreeg een goeie, stabiele relatie met filmmaker Melvin Simons en twee leuke stiefkinderen. Ze maakte de veelgeprezen autobiografische voorstelling *Revolutie van de mislukking* (2018), ging in therapie, werd 'rustiger en evenwichtiger.' Maar de drank bleef. 'En ergens wist ik dat ik dat ooit nog aan zou moeten pakken. Mijn vader was alcoholist, dus ik ben me altijd bewust geweest van de afgrond.'

Het was haar vriend die op een zeker moment de olifant in de kamer benoemde. Louwrier: 'Hij zei: op feestjes raak ik jou kwijt. Dat wordt altijd een soort Stephanie-land, een Stephanie-bubbel, waar ik niet bij kom. Melvin zei letterlijk: ik vind het dan niet leuk met jou. En dat was precies het zetje dat ik nodig had.' Nu zit Melvin ook in de voorstelling, in de vorm van een bordkartonnen pop.

'Ik was het zelf ook zat om wakker te worden met een gevoel van schaamte, omdat je niet meer precies weet wat je hebt gedaan. Om niet zeker te weten: is mijn vriend boos op mij? Of wéér mijn excuses aan te bieden voor een onnozele ruzie.'

En dan? Hoe pak je zo iets vervolgens aan?

'Ik ben naar de huisarts gestapt, en toen volgde daar dus die ongemakkelijke scène, haha. Maar uiteindelijk heb ik een doorverwijzing gekregen naar Kick Your Habits. Verslavingszorg, ja.'

'Dat traject begint ermee dat je 66 dagen niet mag drinken. Dat waren heel zware weken. Omdat je je dan pas bewust wordt van de patronen: de afhankelijkheid, het vergoelijken. Dat is confronterend. En als iets niet mag... Ja, het werd natuurlijk des te verleidelijker. Plus: iedereen drinkt. Iedereen!